

РЕШЕНИЕ

№ 6846

/гр./, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 166 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА АЛ. АЛЕКСИЕВА

при участието на секретаря МИРЕЛА Т. МИЛКОВА
като разгледа докладваното от ДЕСИСЛАВА АЛ. АЛЕКСИЕВА Гражданско дело № 20231110139374 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

Предявени са от ищеца /фирма/ искове с правно основание 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване спрямо ответниците Ж. Х. Т. и К. И. Т., при условията на солидарна отговорност, съществуването на вземане в размер на сумата от сумите 3040,46 лв., представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. до топлоснабден имот, находящ се на адрес /адрес/, с абонатен № *****, ведно със законна лихва за период от 29.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 327,96 лв., представляваща мораторна лихва за период от 15.08.2021 г. до 22.03.2023 г., 77,81 лв., представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 29.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 14,50 лв., представляваща мораторна лихва за период от 16.07.2020 г. до 22.03.2023 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 20.04.2023 г. по ч. гр. д. № 16269/2023 г. по описа на СРС, 166 състав.

Ищецът /фирма/ твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачите на топлинна енергия са длъжни да заплащат дължимата цена в 45-дневен срок от датата на публикуването на ежемесечните фактури на интернет страницата на ищеца. Твърди, че топлоснабденият имот се намирал в сграда-етажна собственост, в която разпределението на топлинна енергия било извършвано от /фирма/ съобразно сключения между това дружество и сградата в етажна

собственост договор. Моли съда да уважи предявените искове. Претендира присъждане на разноски в производството.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Ж. Х. Т. депозира отговор на исковата молба, чрез адв. С. К., с който оспорва исковете като неоснователни. Не оспорва размера на исковите претенции. Оспорва дължимостта на процесните суми при солидарна отговорност. Оспорва да е потребител на топлинна енергия относно процесния имот. Оспорва да е доказано наличието на вещно право на ответника спрямо имота за процесния имот. Поддържа, че при учредена договорна ипотека може да се направи извод само че имотът е ипотекиран, но не и кой е вещният му ползвател. Поддържа, че сумите следвало да се дължат при условията на разделна отговорност. Оспорва да дължи и сумите за дялово разпределение, доколкото услугата се предоставяла от трето лице и не било доказано, че възнаграждението се дължи на ищеца. Нямало основание и за дължимост на мораторните лихви, доколкото ищецът не бил доказал изпадането в забава на ответника за плащане на сумите за главници. Релевира възражение за погасителна давност. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата К. И. Т. депозира отговор на исковата молба, с който оспорва исковете като неоснователни. Не оспорва размера на исковите претенции. Оспорва дължимостта на процесните суми при солидарна отговорност. Оспорва да е потребител на топлинна енергия спрямо процесния имот, доколкото ищецът признал, че била открита партида на другия ответник по делото. Сочи, че при наличие на вещен ползвател на имота последното лице е в облигационна връзка с ищцовото дружество, а не собственикът. Поддържа, че при учредена договорна ипотека може да се направи извод само че имотът е ипотекиран, но не и кой е вещният му ползвател. Оспорва да дължи и сумите за дялово разпределение, доколкото услугата се предоставяла от трето лице и не било доказано, че възнаграждението се дължи на ищеца. Нямало основание и за дължимост на мораторните лихви, доколкото ищецът не бил доказал изпадането в забава на ответника за плащане на сумите за главници. Релевира възражение за погасителна давност. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира присъждане на разноски.

Третото лице –помагач не е взело становище по предявения иск.

Софийският районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените възраженията на насрещната страна, приема следното:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Подадено са възражения от Ж. Т. и К. Т. в срока по чл. 414 ГПК срещу издадената заповед за изпълнение от 20.04.2023 г. по ч.гр.д. № 16269/2023 г. по описа на СРС. В срока по чл. 415, ал. 1 ГПК е подаден иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК.

За да са основателни исковете по реда на чл. 422 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер. В тежест на ищеца по исковете с правно основание чл. 86 ЗЗД е да докаже възникването на главен дълг и изпадането на длъжника в забава- уговорен падеж за плащане на цената на доставена топлинна енергия. По възражението за изтекла погасителна давност в тежест на ответника е да докаже изтичането на достатъчен срок от падежа, обуславящ погасяването му по давност, а в тежест на ищеца е да докаже факти, обуславящи спиране и прекъсване на давността. В тежест на ответника

е да докаже правоизключващите и правопогасяващите си възражения. В тежест на всяка от страните е да установи фактите, на които основава изгодни за себе си последици.

Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна /купувач/ по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и "битовият клиент", който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ, публикувана в ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г., е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. При действащите преди изм. в ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г. редакции на чл. 149, чл. 150 и чл. 153, ал. 1 ЗЕ, страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е потребителят на топлинна енергия за битови нужди, който ползва енергия за домакинството си /т. 42 от § 1 ДР ЗЕ (отм.), в редакция от ДВ, бр. 107 от 09.12.2003 г. и ДВ, бр. 74 от 08.09.2006 г. /. Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Съгласно т.1 на ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС /мотивната част/, е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

Установено е въз основа на съвкупната преценка на писмените доказателства наличие на валидно облигационно отношение между ответниците и топлопреносното предприятие за продажба на топлинна енергия – договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 ЗТСУ № ***, том **/1993 г. от 08.07.1993 г., съгласно който К. И. Т. и Ж. Х. Т. са закупили процесния апартамент, находящ се в /адрес/, който блок е идентичен с блок № *** съгласно удостоверение от Гис София от 09.12.2014 г., нотариален акт за договорна ипотека за учредяване на договорна ипотека № *** , том I , рег. № ****, дело от 1999 г., по силата на който имотът е ипотекиран от ответниците в полза на /фирма/ като обезпечение на задължения по договор за кредит. Противно на доводите на ответниците, съгласно 167, ал. 3 ЗЗД ипотека се учредява единствено от собственик. Следователно ответниците имат качеството на битов клиент съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ вр. с чл. 153, ал. 1 ЗЕ /редакция ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г. /. Предвид изложеното, съдът приема, че между страните по делото са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

По делото също така са приети като част от доказателствената съвкупност акт за граждански брак № 1Б-75/03.03.78 г. между Ж. Х. Т. и К. И. Вазова както и справки от 08.02.2024 г. по Наредба № 14/18.11.2009 г., видно от които ответниците са в брак и към настоящия момент, което обуславя извод, че същите са солидарно отговорни за задълженията към ищеца съгласно чл. 32, ал. 2 СК, независимо на чие име е открита партидата, поради което възраженията им в този смисъл са неоснователни.

В хода на производството между страните са отделени за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че ищецът е доставил топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес /адрес/, с абонатен № ***** в твърдените с исковата молба количества на стойност 3040,46 лева за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., както и че таксата за дялово

разпределение за процесния период е в размер на 77,81 лева.

Според общите условия от 2016 г., по-точно чл. 33, ал. 2, "Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурите по чл. 32, ал. 2 и, ал. 3 за потребеното количество ТЕ за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Акцесорните претенции за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия се явяват установени в своето основание за периода от 15.08.2021 г. до 22.03.2023 г., а като размер не се оспорват от ответниците.

Съгласно чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда-етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, като начинът на извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ и в действащата към процесния период Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването. В отношенията между страните са приложими общите условия, приети по делото като доказателство, като според чл. 22, ал.2 от същите клиентите заплащат на продавача стойността на услугата "дялово разпределение", извършвана от избрания от тях търговец. Установява се, че наведено общо събрание на етажните собственици на 11.08.2002 г. съгласно приложен по делото протокол/л. 27/ е взето решение да бъде сключен договор за услугата топлинно счетоводство с /фирма/ и такъв е сключен на 22.08.2002 г. / л. 25-л. 26/. От съвкупната преценка на писмените доказателства: изравнителни сметки и отчети на уреди за дялово разпределение / л.80-83/ по делото се установява, че в процесния период е извършвана услугата за дялово разпределение. С оглед изложеното съдът приема, че страните са се съгласили, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение на ТЕ за процесния период, които не се оспорват като размер. Ето защо искът е основателен.

По отношение на иска за забава за заплащане на главницата за цената на услугата за дялово разпределение съдът следва да посочи, че намира същия за неоснователен. С общите условия, приложими към договора, не е регламентиран падеж на това задължение, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. Ищецът не твърди и не установява да е отправил до ответника покана за заплащането на цената на тази услуга, с което действие да го е поставил в забава. Следователно искът за сумата в размер на 14,50 лв., представляваща мораторна лихва в периода от 16.07.2020 г. до 22.03.2023 г. следва да бъде отхвърлен.

В хода на производството, ответниците са въвели и защитно правопогасяващо възражение за давност. Съгласно Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк.д. № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС, вземанията на топлофикационните дружества съставляват периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. "в", пр. 3 ЗЗД и за тях се прилага тригодишна погасителна давност. Задълженията на потребителите за плащане стойността на доставената топлинна енергия са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при сročните задължения /каквито са процесните за главница/, давността тече от деня на падежа /тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение/. Ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало - чл. 114, ал. 2 ЗЗД.

Съгласно чл. 116, б. "б. " ЗЗД, давността се прекъсва с предявяване на иск. В случая исковете се считат предявени от датата на подаване на

заявлението по чл. 410 ГПК на 29.03.2023 г. (чл. 422, ал. 1 ГПК), от която дата давността е прекъсната и е спряла да тече - чл. 115, ал. 1, б. "ж" ЗЗД. В разглеждания случай, приложими са Общите условия в сила от 11.07.2016 г. Според чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди, в сила от 11.07.2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно вземанията за топлинна енергия в периода м. 05.2020г. до м. 04.2022 г. в размер на 3040,46 лв. и тези за дялово разпределение в периода в размер на 77,81 лева в същия период не са погасени по давност.

По отношение на разноските:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство.

За заповедното производство претенцията на ищеца е за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева и държавна такса в размер на 69,21 лева. С оглед изхода на спора, в тежест на ответника следва да бъдат възложени разноските за заповедното производство на ищеца в размер на **118,71 лева**.

За исковото производство, ищецът е заплатил държавна такса 69,22 лева, и на осн. чл. 78, ал. 8 ГПК, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева и 5 лв. - такса съдебно удостоверение. С оглед изхода на спора, в тежест на ответника следва да бъдат възложени разноските за исковото производство на ищеца в размер на **123,70 лева**.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от /фирма/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/ искове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД срещу Ж. Х. Т. ЕГН *****, с адрес: /гр./ и К. И. Т. ЕГН *****, с адрес: /гр./, че Ж. Х. Т., ЕГН ***** и К. И. Т., ЕГН ***** дължат на /фирма/, ЕИК ***** при условията на солидарна отговорност сумата в размер на **3040,46 лв.** (три хиляди и четиридесет лева и 46 стотинки), представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. до топлоснабден имот, находящ се на адрес /адрес/, с абонатен № *****, ведно със законна лихва за период от 29.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **327,96 лв.** (триста двадесет и седем лева и 96 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 15.08.2021 г. до 22.03.2023 г., сумата в размер на **77,81 лв.** (седемдесет и седем лева и 81 стотинки), представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 29.03.2023 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 20.04.2023 г. по ч. гр. д. № 16269/2023 г. по описа на СРС, 166 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторна лихва за сумата в размер на 14,50 лв. за период от 16.07.2020 г. до 22.03.2023 г. като неоснователен.

ОСЪЖДА Ж. Х. Т. ЕГН *****, с адрес: /гр./ и К. И. Т. ЕГН *****, с адрес: /гр./ да заплатят на /фирма/, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: /адрес/ сумата от **118,71 лева**, разноски за заповедното производство и **123,70 лева**, разноски за исковото производство.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца /фирма/, ЕИК *****.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____